

**Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет
Факультет іноземної філології
Кафедра міжкультурної комунікації та історії світової літератури**

*До 25-річчя факультету іноземної філології
Рівненського державного гуманітарного університету*

**Актуальні проблеми
літературознавчої термінології**

Науковий збірник

Випуск 2

Рівне – 2017

УДК 82.09
ББК 83.0
А 437

Рекомендовано до друку рішенням Вченої ради Рівненського державного гуманітарного університету (протокол № 3 від 30 березня 2017 р.).

Рецензенти:

Малютіна Н. П., доктор філологічних наук, професор (Одеський національний університет імені І.І. Мечникова),
Мацапура В. І., доктор філологічних наук, професор (Полтавський державний педагогічний університет імені В.Г. Короленка)

Редакційна колегія:

Є. М. Васильєв, кандидат філологічних наук, доцент (*відповідальний редактор*);
Г. М. Вокальчук, доктор філологічних наук, професор;
О. А. Галич, доктор філологічних наук, професор;
О. В. Демечук, доктор філологічних наук, професор;
І. В. Захарчук, доктор філологічних наук, професор;
Р. А. Козлов, доктор філологічних наук, доцент;
З. Б. Лановик, доктор філологічних наук, професор;
М. Б. Лановик, доктор філологічних наук, професор;
В. М. Назарець, доктор філологічних наук, професор;
Н. В. Науменко, доктор філологічних наук, професор;
С. М. Нестерук, кандидат філологічних наук, доцент;
Л. К. Оляндер, доктор філологічних наук, професор;
Н. В. Романишина, доктор педагогічних наук, професор;
Н. М. Совтис, доктор філологічних наук, професор;
О. В. Червінська, доктор філологічних наук, професор

Актуальні проблеми літературознавчої термінології: Вип. 2. Науковий збірник / Відп. ред. Є. М. Васильєв. – Рівне: О. Зень, 2017. – 233 с.

ISBN 978-617-601-205-4

Другий випуск наукового збірника «Актуальні проблеми літературознавчої термінології» складено на основі доповідей учасників однойменної Міжнародної науково-практичної конференції, яка була проведена у Рівненському державному гуманітарному університеті 28 – 29 квітня 2017 року. До пропонованого видання увійшли статті вчених з України, Росії, Білорусі та Узбекистану, що їх присвячено різним аспектам вивчення термінології сучасного літературознавства (теоретичні аспекти літературознавчої термінології, термінологічні питання генології, термінологічні проблеми історико-літературного процесу, проблеми драматургічної термінології), а також лінгвостилістики, лінгвопоетики, методики викладання.

ISBN 978-617-601-205-4

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2017 р.

3. *Macmillan English Dictionary for advanced learners* (2010). (pp. 1083-1084). MacMillan.
4. Malloch A.E. (1956). The Techniques and Function of the Renaissance Paradox. *Studies in Philology*, 53(2), 191-203. University of North Carolina Press.
5. Platt P. G. (2009). *Shakespeare and the Culture of Paradox* (pp. 1-16). Burlington: Ashgate Publishing Company.
6. Shakespeare W. (1899). *The Works of Shakespeare: The Tragedy of Hamlet*. Methuen and Co.: London.
7. Stoppard T. (n.d.) *Rosencrantz and Guildenstern are Dead*. Retrieved from <https://docs.google.com/viewer?a=v&pid=sites&srcid=ZGVmYXVsdGRvbWFpbnoaHNlbmdsaXNoam9yZGFufGd4OjI4NTQ3YmlyOWZlY2E4MTk>

УДК 821.161.2 – 31.09 (477.81)

Матчук А. Л.,
Рівненський державний гуманітарний університет, Україна

Matchuk A. L.,
Rivne State University of Humanities, Ukraine

ПІДТЕКСТ ПОВІСТІ П.КРАЛЮКА “ЗОНА” ТА ЗАСОБИ ЙОГО РЕАЛІЗАЦІЇ

THE IMPLIED SENSE OF NOVELETTE “ZONE” BY P.KRALIUK AND METHODS OF ITS MANIFESTATION

Анотація: Проблема підтексту була і є актуальною та малодослідженою. Підтекст як глибинний смисл твору має багато прийомів для об’єктивації. В статті характеризуються деякі засоби, що є джерелом потенційних умовисновків і смислів в літературному тексті. Вони створюють додатковий інформаційний прошарок у творі, який допомагає усвідомити глобальний задум автора : природа є мудрою, сильною, творчою і вільною. Глибоке розуміння смислу повісті можливе лише на рівні тексту та підтексту.

Ключові слова : підтекст, символ, багатозначність, алюзія, антитеза.

Resume : The problem of the implied sense was always relevant and is still underexplored. The implied sense as the deepest sense of the text has a lot of methods for objectivation. This article outlines the analysis of a few methods that are the source of the potential conclusions and meanings in literature text. They create additional informational layer in the novelette, which help to understand the global idea of the author : nature is wise, strong, creative, and free. A deep understanding of the novelette sense is possible only at the level of the text and implied sense.

Key words : implied sense, symbol, polysemy, allusion, antithesis.

Число “три” – магічне. Це давно відома істина. “Три” символізує початок, середину і кінець. У ньому замкнено цикл. Воно цілісне і водночас предметно-конкретне. Магія “трех” є провідною ідеєю “Зони” : три архетипних образи, три символічних імені і три “зони”.

Земля, вода і вогонь – прадавні святині людства, наріжні камені життя побутують у творі і як самостійні персонажі, і як онтологічні феномени.

Краса рідної землі, її чарівна велич і спокій зустрічають читача чи не з перших рядків твору : “...перед очима відкрився дивної краси краєвид. Серед гір, вкритих лісом, примостилося озерце, а на його берегах – білі чепурненькі хатки” [3 с. 58]. З цього моменту образ землі, як напрочуд гарної місцевості, міцно вкорінюється в систему під назвою “світ твору” і подається автором у різних ракурсах, чітко працюючи на висвітлення ідеї твору.

Інший аспект характеристики цього архетипного образу для читача є вкрай несподіваним. Автор спрямовує його погляд на землю як на місце вічного спочинку праху людського, де “панує спокій”. Але цей спокій – оманливий адже біблійна трактовка : “Все пішло з пороку і все вернеться в порох” [1, с. 620], – є цьому підтвердженням. Набираючи сили у Бога, земля П.Кралука стає місцем, де починається зона і де вона закінчується. Як натяк на Шевченкову “Розриту могилу”, розкопана могила Писаренка стала початком революції та кінцем Правденка, який намагався “вилізти з ями. Але землі стає все більше і більше... Земля ховає його руки, плечі, голову...” [3, с. 75]. Павука накрила земля. На ній звільнилося місце для нового : “Свободу не спинити!” [3, с. 73]. Однак така виразна алюзія на Біблію і “Кобзаря” змушує читача пам’ятати : “Все іде в одне місце” [1, с. 620], пройшовши певний цикл розвитку. І стає абсолютно ясно, що “революція на цвинтарі” (як і на майдані) – згасне. А земля є і буде. “Своя земля!” [3, с. 82]. Це третій, новий кут зору на образ. “Своя земля” – це сила. “І небо... синє. І гори, ліс, озеро...” [3, с. 82] – все акумулює в собі міць народу. І не так важливо, що не вдається стати йому “господарем у своєму домі” [3, с. 82], що його земля не може стати врешті-решт його, важливо, що вона є. А значить є те місце, що по Божественному замислу є початком і кінцем усього. Як нової зони, так і раю. Ось у чому сила архетипного образу землі. Він репрезентує у творі

творче начало, оптимізм та надію, не дивлячись навіть на те, що досвід **зони** – дуже небезпечний (і, на жаль, так прагматично продуктивний...).

“*І сказав Бог : нехай буде світло*” [1, с. 53]. Сила впливу світла на людську свідомість безгранична. Відсутність сонця повертає людину у депресивний стан. Тому на рівні трансцендентному **сонце** у творі постійно знаходиться поряд. Із **землею**, читачем та героєм. Досить часто автор використовує для створення відчуття “присутності світла” так званий індексальний знак – півня. Цей птах будить головного героя своїм співом. Він “*сповіщає про закінчення ночі*” [3, с. 66]. Цей “благородний птах” у творі постійно асоціюється зі співом, що передвіщає схід **сонця**, яке автор називає життєдайним. Так його і сприймає читач : як образ **нового початку і запоруки буття**, яке є і буде. Із **зоною** або без неї.

Море, ріка, озеро. Написання останнього слова прямо асоціюється із водним плесом. І дивовижно, але саме озеро репрезентує третій архетипний образ у книзі – **воду**. Озеро тут поряд із світлом і сушею, бо коли Господь “*сотворив небо і землю*”, то “*Дух Божий носився над водою*” [1 с. 5]. Як і в Біблії, вода у П.Кралюка є першоосновою світу. Він весь час підкреслює її важливі сутності : глибинність, “прохолоду”, начальність : “*Кажуть, життя пішло з води*” [3, с. 64]. Саме цей буттєвий феномен репрезентує у творі мотив очищення. Вода має катарсисні властивості. І це знають та відчувають персонажі :

1. “*Тут чудова вода. І вона знімає напругу. А ще очищає*” (Павук) [3, с. 66].
2. “*В одну й ту саму річку не входять двічі. Як і в озеро*” (Палітра) [3, с. 72].
3. “*Знову народжений. Очищений водною стихією*” (Дискурс) [3, с. 82].

Остання фраза належить головному герою. Так він думає і відчуває в собі силу : “*Життя триває*” [3, с. 82]. І не просто триває, а змінюється. Адже “сансара” – заключне слово твору – означає : “мандрівка душі”, реінкарнація. Так автор акумулює мотив вічного кругообігу життя, що відбувається по спіралі : із пороку і світла, через очищення водою – до нових незвіданих рівнів прямують його Герой і Життя. Життя як воно є.

Отже, найдавніші праобразы (Земля, Сонце, Вода) є своєрідним фундаментом, на тлі якого відбуваються події в суспільстві. Без цієї основи, без її впливу нічого не може відбутися в людському існуванні. Три першоджерела, три кити, три сили – вони, за волею автора, символізують і буттєві начала всього сушого, і глибинний мотив твору : “*Що було, те й буде робитися, і немає нічого нового під сонцем*” [1, с. 618]. **Зона** була, зникла і народиться знову. В новій іпостасі. **Земля, сонце та вода** – запорука цього.

- Що в імені твоїм?
- Все...

Ім'я відбиває сутність. І автор це знає. Тому у творі є троє людей із символічними іменами (Павука – не беремо до уваги, бо це прізвисько – асоціативно-алегоричне, мотивація якого чітко обґрунтована, про що і стверджує головний герой). Інші – Сканер, Палітра та Дискурс – читачі сприймають спочатку на буквальному рівні – на рівні значень слів : той, що зчитує, різнокольорова та просто модне слово. Однак події твору, що висвітлюють характери персонажів, ставлять явні акценти на прихованій сутності цих імен, виявляють і проявляють їх символічність, що базується на багатозначності.

Сканер – не просто “зчитує” модель **зони** – він репродукує її, тобто “живиться” готовими ідеями та відтворює їх за кордоном.

Палітра – не просто різнокольорова, а мінлива – та яка має вигоду із усіх, з ким спілкується у **зоні** і поза нею. І все – заради грошей. Навіть любов та самогубство вона вміє “зіграти”, щоб потім, за межами Рідного Краю, насолоджуватися багатством.

Енциклопедія постмодернізму трактує “дискурс” як “*наділений значенням фрагмент усної чи писемної мови; фрагмент мови, що віддзеркалює соціальну, епістемологічну та риторичну практику групи; або спроможність мови віддзеркалювати й обмежувати цю практику в групі, а також впливати на неї*” [2, с. 126]. Ймення головного героя – Дискурс – ніби акумулює і являє основні риси його характеру та особливості поведінки, які випливають із трактовки слова в означеній енциклопедії.

Він – “*наділений значенням*”, “*віддзеркалює соціальну практику групи*”, “*виявляє системні знання*” та спроможність “*обмежувати практику в групі*” і “*впливати на неї*”. Саме такі функції здійснює у **зоні** Дискурс.

Своєю появою він змінює обстановку **зони** – порушує спокійний хід подій у ній своїми спробами та намаганнями зрозуміти цей феномен.

Паралельно він виявляє високий рівень абсолютних знань і досить швидко адаптується на новому місці, пропускаючи через себе правила **зони** та відтворюючи їх. І врешті-решт зрозумівши “штучність” всього, що відбувається навколо, – активно впливає на практику “групи”, з якою має справу. Його прогностичні сни – робота підсвідомості – дають можливість розкрити правду щодо загибелі Писаренка. А це, в свою чергу, створює революційну ситуацію у **зоні**.

Отже, кожне з трьох імен є фактичною характеристикою сутності характерів та поведінки персонажів, які їх носять. І власне вони ж (імена та персонажі) репрезентують три найбільш поширені типи людської поведінки у суспільстві : хитрих викрадачів чужих ідей; безпринципних маніпуляторів та тих, хто здатен щось міняти. Останній – Дискурс. Саме він змінює “цвинтарну стабільність” **зони**. “*І нема нічого нового під сонцем*” [1, с. 618].

Нарешті – **зона**. У трьох смислах, трьох ракурсах, у трьох аспектах.

Перший – зона “*як пояс або широка смуга земної поверхні, що характеризується певними фізико-географічними особливостями*” [5, с. 171] – “*дивної краси краєвид*”, “*ліс, озеро, чисте гірське повітря*”.

Другий – зона як “певний простір, район, територія, що характеризується певними ознаками” [5, с. 171], місце, яке “уже кілька десятиліть не зачіпав час”, де “багато німих”, де немає “ніякої сусти” і є “благодать”, така собі “санаторна зона”. Тут “немає ніяких проблем”, бо за людей все вирішили Правденко та Писаренко : вони створили тут “макет СРСР”, такий собі віртуальний світ, який мешканці **зони** сприймали як реальний. Таку думку їм успішно нав’язали засобами примітивної брехні та маніпуляції. У цьому уявному світі “радянським” пенсіонерам спокійно і комфортно, проте вони позбавлені справжнього життя та можливості жити у майбутньому. Їх заживо поховали на цвинтарі під назвою “зона”, обмотали таким собі “поясом забуття”, що заважає руху вперед. Адже усіляке обмеження поступальних кроків – це дорога на кладовище, до “розритої могили”, хоч ще не закопаної, але могили. Автор дуже вдало виколісує цю думку на рівні підтексту. Вона асоціативно спрямовує читача до айтаматівського “ширі” (“Буранний полустанок”), такого собі обрубча-обмежувача на голові нещасних зомбі, у яких відняли за його допомогою пам’ять, залишивши тільки інстинкти. Та до невидимого пояса-сфери, створеного людством навколо Землі з метою обмеження контактів з іншими прогресивними формами життя. Це виключило можливість жителів нашої планети рухатися вперед, в майбутнє. “Санаторна зона” П.Кралока теж була певний час територією, ознака якої була – зупинка часу, застигання простору, а значить наявність неможливості **ніякого** руху. Лише тоді, коли було зруйновано цей своєрідний пояс – **зону**, час і простір ожили. Відкрились перспективи для змін.

І третє значення слова “зона”, яке автор зреалізував також у повній мірі є досить несподіваним. “Зона” – “сажка”, хвороба багатьох рослин, найчастіше зернових, коли “уражені колоски змінюють колір на брунатно-чорний, схожий на сажу” [6, с. 1194].

Те саме трапилось із “санаторним поясом” – він став нежиттєздатним – почорнів і зруйнувався : “Револуції починаються по понеділках” [3, с. 74]. Коли німі починають говорити, коли свобода дихає на повні груди, тоді всім “зонам кінець”. Тоді всім, хто причетний до створення та функціонування **зони**, треба тікати куди завгодно : до чужомовних.

У всіх трьох смислах слово “зона” виявило себе у творі. Всі три смисли працюють на основну думку твору, сховану у підтексті : не може бути на Землі ніяких рукотворних зон. Штучні, нав’язані, вони відійдуть у небуття, бо застигнувши, вони темніють і розвалюються. І нехай не тішаться Сканер та Палітра тим, що їх “зононаладжувальний” досвід має попит. І навіть новий власник землі, де знову онімлі працівники нехай довго не радіє. Його намагання відновити **зону** на території, яку люди називають своєю, буде марним, бо спів півня і далі дзвенить, а “життя триває” [3, с. 82]. Те, що застигає, не встигає за ним. Життя (зернові; жито – символ життя у фольклорі) рухається. І все, що заважатиме цьому – захворіє сажкою і згине. Всім зонам один кінець : “Сансара” [3, с. 82].

Як бачимо, всі дев’ять образів (три рази по три) – багатозначно-символічні. Вони є джерелом потенційних умовисновків і смислів [4, с. 52-53]. Вони створюють додатковий інформаційний прошарок у творі, який допомагає зрозуміти глобальний задум П.Кралока : довести всім, що природа мудра і сильна, творча і **вільна**. Вона самовідновлюється. І тому вічно жива. Ніякі, нічії намагання обмежити свободу буття як такого абсолютно не мають шансів. Всі маніпуляції безсилі. Житиме лише “широка смуга земної поверхні, що характеризується певними фізико-географічними особливостями” [4, с. 171], над якою світить сонце, у якій є вода і де співають півні. А також живуть **люди**, “наділені значенням” [2, с. 126].

“Зона” П.Кралока – гімн буттю у широкому смислі цього слова, що звучить як антитеза до цитат із тексту : життя – не гра, справжній світ є справжнім.

Література

1. Библия, или Книги Священного Писания Ветхого и Нового Завета. – К. : Свято-Успенская Киево-Печерская Лавра; “Феникс”, 2007. – 1408 с.
2. Енциклопедія постмодернізму / [за ред. Ч. Е. Вінквіста, В. Е. Тейлора; перекл. з англ. В. Й. Шовкун; наук. ред. перекл. О. К. Шевченко] – К. : Вид-во Соломії Павличко “Основа”, 2003. – 503 с.
3. Кралока П. М. Зона (повість) / П. М. Кралока // Погорина. Літературно-краснознавчий журнал Рівненщини. – 2006. – С. 57-90.
4. Матчук А. Л. Підтекст у літературі ХХ століття / А. Л. Матчук // Український модернізм зі столітньої відстані. Актуальні проблеми сучасної філології. Літературознавство. Збірник наукових праць Рівненського державного гуманітарного університету. – 2001. – № 10. – С. 51-57.
5. Новий тлумачний словник української мови у чотирьох томах. – Т. 2. / [укладачі В. В. Яременко, О. М. Сліпущко] – К. : “Аконіт”, 2001. – 911 с.
6. Універсальний словник-енциклопедія / [гол. ред. чл.-кор. НАНУ М. В. Попович] – К. : Ірина, 1999. – 1551 с.

References

1. Biblija, ili Knigi Svjashhennogo Pisanija Vethogo i Novogo Zaveta. – K. : Svjato-Uspenskaja Kievopecherskaja Lavra; “Feniks”, 2007. – 1408 s.
2. Enciklopedija postmodernizmu / [za red. Ch. E. Vinkvista, V. E. Tejlora; perekl. z angl. V. J. Shovkun; nauk. red. perekl. O. K. Shevchenko] – K. : Vid-vo Solomiyi Pavlichko “Osnova”, 2003. – 503 s.

3. Kraljuk P. M. Zona (povist') / P. M. Kraljuk // Pogorina. Literaturno-krayeznavchij zhurnal Rivnenshhini. – 2006. – S. 57-90.
4. Matchuk A. L. Pidtekst u literaturi XX stolittja / A. L. Matchuk // Ukrayins'kij modernizm zi stolitn'oyi vidstani. Aktual'ni problemi suchasnoyi filologiyi. Literaturoznavstvo. Zbirnik naukovih prac' Rivnens'kogo derzhavnogo gumanitarnogo universitetu. – 2001. – № 10. – S. 51-57.
5. Novij tlumachnij slovnik ukrayins'koyi movi u chotir'oh tomah. – T. 2. / [ykladachi V. V. Jaremenko, O. M. Slipushko] – K. : “Akoniyi”, 2001. – 911 s.
6. Universal'nij slovnik-enciklopedija / [gol. red. chl.-kor. NANU M. V. Popovich] – K. : Irina, 1999. – 1551 s.

УДК 821. 161. 2-1.09

Радзієвський В. А.,
Рівненська класична гімназія «Престиж», Україна

Radzievsky V. A.
Rivne classical gymnasium "Prestige", Ukraine

ФУНКЦІОНАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ ТЕРМІНОЛОГІЧНИХ НОМІНАЦІЙ У НОВЕЛІСТИЦІ ЛЕОНІДА МОСЕНДЗА

FUNCTIONAL FEATURES OF TERMINOLOGY NOMINATIONS IN THE SHORT STORIES OF LEONID MOSENDZ

Анотація: У статті досліджуються функціональні особливості слів-термінів різних семантичних шарів у новелістиці Леоніда Мосендза. Звернено увагу на деякі позатекстові фактори творчості митця. Подано приклади та узагальнення щодо місця та ваги суспільно-політичних, мілітарних та емоційно забарвлених термінологічних номінацій. Об'єкт дослідження подається як складова загального вісниківського дискурсу.

Ключові слова: термінологічні номінації, суспільно-політична лексика, мілітарна лексика, позатекстові фактори, вісниківський дискурс.

Resume: The article deals with the functional features of word-semantic terms of different layers in the short stories of Leonid Mosendz. Attention is paid to some non-textual factors of works of the artist. Examples and generalizations about the place and meaning of socio-political, military and emotional terminology nominations are given. The object of study is presented as part of the overall visnykism discourse.

Key words: terminological nomination, socio-political vocabulary, military vocabulary, non-textual factors, visnykism discourse.

Своєрідність художньої дійсності малої прози Леоніда Мосендза знаходить яскравий вияв у художньо-образній мовній конкретизації.

І естетичний, і власне мовний дискурс безпосередньо пов'язані зі світосприйняттям письменника, тому першочерговим видається врахування відповідних поглядів вісниківства. Постійну увагу до мови творів художньої літератури засвідчують зокрема критичні праці Д. Донцова ("Поетка українського Рисорджименто" (1922 р.), "Про молодих" (1923 р.), "Криза нашої літератури" (1923 р.) "Криве дзеркало нашої літератури" (1929 р.).

Мовне питання неодноразово порушувалося вісниківцями на сторінках донцовського видання "Літературно-науковий вісник" ("Вісник"), у листуванні, в окремих літературознавчих працях. Доречно згадати, наприклад, працю Юрія Липи "Бій за українську літературу" (видана у Варшаві 1935 р.), у якій автор роздумує про письменника як про мовну індивідуальність. Задля повнішого відтворення сучасного життя, на думку літературознавця, українські письменники не повинні боятися іншомовних запозичень.

Євген Маланюк, визначаючи риси ліричного стилю Ю. Липи, зазначає, що митець "радикально випалював з нашої мови етнографічно-народницьку строкатість і приблизність та традиційно-романтичну "мальовничість". На зміну їм верталися з нашої героїчно-державницької давнини:

- 1) благородна ясність виразу;
- 2) аскетична доцільність слова;
- 3) динамічна ощадність речення" [1, с. 232].

Концепція, про яку говорить Є. Маланюк, є дієвою і для вісниківства в цілому. Принципи націоналістичної неоромантичної традиції вісниківства визначають зокрема емоційно-інтелектуальне спрямування художніх текстів новелістики Л. Мосендза. У світлі проблеми, що розглядається у цій роботі, важливим є з'ясування ідеї, пафосу, які певним чином мотивують авторський відбір мовних засобів.

Загалом мала проза Л. Мосендза тяжіє до неполіфонічності ідеї, варто лише зазначити, що у збірці "Людина покірнана" основна думка подається декларативніше, прозоріше, ніж у "Відплаті". Необхідно додати

Зміст

Теоретичні аспекти літературознавчої термінології

Червінська О.В. (Чернівці) Про мотивацію включення природничих наукових термінів у літературознавче поле	5
Свенціцька Е.М. (Київ) Словесное измерение символа при анализе поэтического произведения (на материале лирики Ф.Тютчева, И. Анненского, Вяч. Иванова)	9
Астрахан Н.І. (Житомир) Міф та символ: традиції та перспективи терміновжитку в контексті проблеми синтезу гуманітарного знання	13
Мусій В.Б. (Одеса) Про взаємозв'язок категорій «художній світ» та «межі тексту»	18
Ковпик С.І. (Кривий Ріг) Понятійно-термінологічна система категорії «поетика густативів»	22
Оляндер Л.К. (Луцьк) Интертекстуальность: терминологические значения и способы ее проявления в художественной литературе	26
Дзик Р.А. (Чернівці) Рецепція теорії інтертекстуальності сучасною українською поезикою	38
Гаврилюк Н.І. (Київ) Интертекстуальність, інтермедіальність, візуалізація	43
Морєва Т.Ю. (Одеса) Ігрова складова художнього твору як об'єкт літературознавчого дискурсу	46
Кочерга С.О. (Острог) Літературна тропосфера: геопоетичний аспект	50
Борсук Н.І. (Брест) Пераемнасць традыцый М. Багдановіча як сродак памнажэння эстэтычных набыткаў беларускай словатворчасці	54
Науменко Н.В. (Київ) До питання про інтерпретації концепту «вільний вірш» у літературознавстві слов'яномовних країн	58
Лановик З.Б., Лановик М.Б. (Тернопіль) Фольклоризм у літературі: до проблеми національної специфіки термінологічних систем	64
Франчук М.В. (Житомир) До питання термінологічного окреслення поняття «традиційні сюжети» в сучасному вітчизняному літературознавстві	69
Сіренко С.А. (Івано-Франківськ) Термінологія теорії фікційних світів: теоретичний аспект	72
Оздемір О.В. (Рівне) Проблеми наратологічного аналізу літератури non-fiction	75

Термінологічні питання генології

Іванюк Б.П. (Єлець) Метажанр: версія осмысления	80
Юган Н.Л. (Київ) Термин «жанровая парадигма» при изучении творчества писателя в литературном контексте	83
Богданова О.В. (Санкт-Петербург) «Песни восточных славян» Л. Петрушевской: к вопросу о жанровой дефиниции	87
Моклиця М.В. (Луцьк) Казка як метажанр, або «Синя борода» на перехресті інтерпретацій	90
Назарець В.М. (Рівне) Жанрові моделі послання у сучасному літературознавстві	95
Миронюк В.М. (Рівне) Специфіка жанру літературної казки у творчості письменників покуття	99
Левчук Ю. О. (Луцьк) Лірик, епік, драматург – когнітивні типи творчої особистості	102
Нікоряк Н.В. (Чернівці) Відкритість жанрового визначення кіносценарної форми	106
Хмель В.А. (Рівне) Методологія дослідження колядкового тексту у порівняльному аспекті	112
Кубишкіна К.І. (Івано-Франківськ) Неокласицистичні вектори епічних жанрів Ігоря Качуровського	116

Термінологічні проблеми історико-літературного процесу

Кормілов С.І. (Москва) Термины и образы-термины в статьях Е.И. Замятина первой половины 1920-х годов	120
Мороз Л.З. (Київ) «Народницький», «етнографічно-побутова драма», «духовний» та інші терміни як помилкову літературознавстві	126
Кушнірова Т.В. (Полтава) Типи хронотопів у романі “Колекціонер” Джона Фаулза	128
Павлюк Х.Б. (Київ) Філософсько-естетичні складові поетичного дискурсу Німеччини другої половини ХХ ст.: соціокультурна парадигма	131
Кабіна Ю.Г. (Черкаси) Постмодерністська інтерпретація ренесансного парадоксу у п'єсі Т. Стоппарда «Розенкранц і Гільденстерн мертві»	136
Матчук А.Л. (Рівне) Підтекст повісті П.Кралука «Зона» та засоби його реалізації	140

Радзівський В.А. (Рівне) Функціональні особливості термінологічних номінацій у новелістиці Леоніда Мосендза	143
Капелюшна М.М. (Київ) Новесентизм: мистецька течія іспанського модернізму як контекст творчості Р.П. де Айали	146

Актуальні проблеми драматургічної термінології

Литовська О.В. (Харків) Агон в комедиях Аристофана	151
Вірченко Т.І. (Кривий Ріг) Монтаж у драматичному творі	155
Бортнік Ж.І. (Луцьк) Особливості сюжету сучасної монодрами (на прикладі монодрам Неди Нежданої “Голос тихої безодні” та Вадима Леванова “Любов до російської лапти”)	159
Вісич О.А. (Луцьк) Типологія метадрми в сучасному літературознавстві	165
Ліпісвіцький М.Л. (Житомир) Риси метадрматичності і метадрми як метавиду мистецтва у малих драматичних формах	169
Закалюжний Л.В. (Житомир) Модифікації прийому “театр у театрі” в сучасній українській драмі: інтермедіальний аспект	173
Васильєв Є.М. (Житомир) Жанрова модель трагіфарсу в сучасній драматургії	177
Капелюх Д.П. (Рівне) Еволюція використання ремарки в драматургії (на прикладі творів античності та середньовіччя)	181
Авраменко П.М. (Житомир) Драматургія драми (до постановки проблеми)	185
Аманова Г.А. (Ташкент) Терминология в корейской драме 20 - 40-х годов XX века	188

Термінологічні питання лінгвостилістики, лінгвопоетики, міжкультурної комунікації, методики викладання

Беценко Т.П. (Суми) Теоретичні питання лінгвостилістики: закони фонічної організації поетичного тексту	191
Ємець О.В. (Хмельницький) Спірні питання термінології лінгвостилістики	195
Кулікова І.І. (Харків) Термін антиутопія в контексті літературного процесу XX століття	198
Воробйова Л.М. (Рівне) Проблеми лінгвопоетики у контексті філологічної концепції О.О. Потебні	201
Сербіна Т.Г., Чеберяк Г.М. (Рівне) Парцелляція в мові газет	204
Самборська І.М. (Рівне) Внутренняя форма слова в терминологической системе современной лингвистики	208
Вовчук Н.І. (Рівне) Способы образования окказиональных слов в русской поэзии: терминология нестандартного словообразования	212
Кучма Т.В. (Рівне) Роль німецької мови у становленні ідіостилю Ольги Кобилянської	217
Багнюк Л.О. (Івано-Франківськ) Лексико-семантична організація термінології нафтогазової промисловості	220
Пелех Л.Р. (Рівне) Мовно-культурна парадигма міжкультурної комунікації	224
Жигалова М.П. (Брест) Профессиональное самообразование педагога как залог успешности и качества преподавания	228
Відомості про авторів	232

Наукове видання

Актуальні проблеми літературознавчої термінології

Науковий збірник

Відповідальний редактор *Васильєв Є. М.*

Технічний редактор *Парфенюк В. І.*

Комп'ютерна верстка *Парфенюк В. І.*

Підписано до друку 4.04.2017 р.

Формат 60x84 1/8. Папір офсетний № 1. Гарнітура Times New Roman. Друк різнографічний.
Ум. друк. арк. 21,85. Замовлення № 179/1. Тираж 300.

Видавець *О. Зень*

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
серія РВ № 26 від 6 квітня 2004 р.

вул. Кн. Романа, 9/24, м. Рівне, 33022;

0362-24-45-09; 068-0250-674;

olegzen@ukr.net

Віддруковано засобами різнографічного друку

ПП Самборський І.О.

вул. Княгині Ольги, 8, м. Рівне, 33028